

דביק קייבלת אתנו

הדרך למשמעות ועוצמה

מורן קורס

יוצא לאור ע"י:

© כל הזכויות שמורות

נדפס בתשפ"ד 2023

אין להעתיק ספר זה או חלקים מתוכו,
בלי הסכמה בכתב מהמו"ל

כתיבה: מורן קורס

איורים:

עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign*

הקדמה

ספר לגיל הנעורים ולמלווים את הנוער בדרכו.

בעבודתי עם נשים מכל גווני הקשת כמטפלת רגשית, ה' זיכה אותי לעבוד גם עם בנות נוער מקסימות וחכמות, שמלמדות אותי הרבה מאד על החיים ועל הרצון לחיות טוב, נכון ומדויק יותר.

ו"מתלמידותי יותר מכולן"... הן לימדו אותי יותר מכל לימודי הרבים. כהמשך ל"השיחות" - הטיפולים והסדנאות שערכתי איתן - החלטתי להוציא ספר זה לאור.

חשוב לי לציין, שספר זה אינו עוד ספר קריאה, אלא **ספר התבוננות**, ספר חדשני המנגיש רעיונות רבים מתוך תורת החסידות באופן מעשי. הספר מיועד לגיל הנעורים, להתבגרות רגשית ולצמיחה אישית, אשר מי שיקרא בו יצלול אל נבכי הנפש ואל הסערה המתחוללת בגיל מיוחד זה ויקבל תובנות וכלים שיעזרו לשפוך אור על ההתמודדויות ולבחור נכון וטוב יותר בע"ה.

כל רגע הוא מתנה מאת בורא העולם, והחכמה היא להתבונן באותם

רגעי קודש וחסד שה' מעניק לנו, לפקוח את העינים, להקשיב למסרים, להתרכז במשמעות ולפעול מתוך בחירה מודעת.

את אש הנעורים אפשר להנמיך, אך אפשר גם לכוון את כל עוצמתה לכיוון הנכון והראוי.

ניסיתי להאיר את הדרך השנייה, לא להמעיט אלא לעורר למחשבה שבאופן טבעי בע"ה תביא את הבחירה הנכונה .

בברכה, מורן קורס

מטפלת רגשית **M.A** מדריכת כלות ומטפלת זוגית.

תוכן העניינים

7	הקדמה
11	פרק א' - בין הזמנים
18	פרק ב' - דואר
26	פרק ג' - לעמוד בצומת
34	פרק ד' - חפ"ק בסלון
39	פרק ה' - שמחה מאולצת
48	פרק ו' - החיים שלך
65	פרק ז' - הכל בראש
74	פרק ח' - השם אוהב אותי
103	פרק ט' - כדור כתום גדול
112	פרק י' - בושות
122	פרק י"א - איפה את שמחה?
136	פרק י"ב - כמו שאני
144	פרק י"ג - בשביל שלי
153	פרק י"ד - עיבוד נתונים
159	אפילוג

המלצה על הספר

מאת הרב דיסקין שליט"א מרא דאתרא קרית אתא

רח' העצמאות 8 קרית אתא
טל': 04-8440441

היבנות תימנות והסעפה תימנות
קרית אתא

חיים שלמה דיסקין
רב הקיר קרית אתא

ב"ה כ"ב כסלו תש"פ

תאריך: _____

כבוד אר"ת מו"ח תה"י קורס

כ"ה ושלום

שמתי לראות את ספרך החשוב מאד בנקיטת לב
בבית, קולות חינוך, העוסק בעשיית בתינו באורח
טוב להתנהלות של בנות.
במשך שנים רבות לפני שאתם ידעתי שיש ספר כזה בעת
זה בהתאמות הקלות של הבנות נחשבת לשאלות קלות
הנכסות מהפצת החוק, המגיה וכו'.
כל בור מתאמץ ואני עם יצירתם בני אלו אולי,
כימי האחרים של בנינו, החליטם הנהיגם לעיבוד הברי
פועל קלות הנשיות.

ע"כ אנו שלים בהוצאת הספר בניחן תלונות לשאלות
הבנות והאולי שהאחר יטעם על בנות ישראל,

בביטת הצלחה יפה ואחלצה כעובדת קבועה,

הצלחת את מוצר חסדי. אולם באופן המעקף!!! כנב"ש י"ב
היה שמה בייסקין

נייד: 052-4722711, ספקס: 04-8456681, ת.ד. 429, בייסקין 2807105

המלצה על הספר

מאת הרב גרוסמן שליט"א מרא דאתרא מגדל העמק

Rabbi Yitzchak David Grossman
Chief Rabbi of Migdal Ha'Emek
Member, Chief Rabbinate Council
Dean, Migdal Ohr Institutions

הרב יצחק דוד גרוסמן
רב העיר - מגדל העמק.
חבר מועצת הרבנות הראשית
נשיא מוסדות מגדל-אור

בס"ד

בטי"ז

חודש מנחם אב תשפ"ג

דברי ברכה

הוראו לפני גליונות עלים לתרופה מתוך הספר החשוב והיקר

הנקרא בשם "דבי קבלת מתנה"

ספר המוקדש כל כולו לחיזוק ועידוד בנות ישראל

איך להתמודד עם נסיונות, קשיים, והתמודדיות. בדור שלנו כמאמר החכם

"כל העולם כולו מלא נסיונות"

הוקרה תודה והערכה לכבוד המחנכת מרת מורן קורס תח"י

שהשכיחה בכשרון מיוחד להעלות על הכתב רעיונות ופרונוות במדת האפשר להאיר להם

את הדרך איך להתגבר על המכשולות והגלים הסוערים ותמכה יסודתיה בדברי הקודש

מתוך לימוד והעמקה בספרי רבותינו תלמידי הרעש"ט ז"י"ע

שכדי להגיע לבחינת "סוד מרע" מתחילים עם "עשה טוב"

ומעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

בטחוני בסיעתא דשמיא שהספר יביא תועלת רב

להתחזקות באמונה בהשגחה פרטית ובחיזוק חומות קדושה וטהרת בית ישראל

"רבות בנות עשו חיל ואת עליה על כולנה"

מגלגלין זכות על ידי זכאי - לזכות את ישראל.

בברכת התורה
הרב יצחק דוד גרוסמן

P.O.B. 173
Migdal Ha'Emek ISRAEL 23101

טל: 04-6541418
פקס: 04-6546847

ת.ד. 173
מגדל העמק 23101

מוקדש לכל מי שמנסה לצמוח,
דווקא מהנסיונות, מהחושך, מהכאב.

לכל מי שלא מתייאש,
וממשיך לחפש את קרבת ה',
למרות שהאמת כתובה בספרים
והשקר ותחושת הפרוד
ניצבים מול העיניים.
לכל אותם אנשים הממשיכים,
מחפשים, בודקים ולא מרפים
עד שמוצאים ומגלים
כי מתוק הטוב ואור השם
יותר מכל דבר אחר.

מעל הכל ועל הכול -
תודה למי שאמר והיה העולם - לקב"ה,
על טובו וחסדו הגדול שהעניק ומעניק כל העת.
"אילו פינו מלא שירה כים ולשוננו רינה...
אין אנחנו מספיקים להודות לך...
ולברך את שמך..."

תודה לבעלי ולילדי היקרים והאהובים - שהם ההשראה והמנוע בחיי.

לחוי כץ - שבלעדיה ספר זה לא היה יוצא לאור וקורם עור וגידים.
לרבקה הרפז - בהכנסת האורות לכלים רחבים ונאים.
ולכל מי שהיה חלק מהיצירה הזאת - בהערות ובהארות, בעצות,
במילים הטובות ועוד.
הערכת הרבה נתונה לכם,

כולי תקווה שספר זה, יסייע לכל העוסקים במלאכת הקודש ולכל מי שתוהה, מחפש ושואל, שנזכה כולנו להתכוונן אל הדרך הנכונה, המדויקת והשמחה שה' רוקם ומתווה לנו. ומתוך השמחה שבמציאת הדרך - נגיע חיש מהר אל הגאולה האמתית והשלמה!

פרק אי

בין הזמנים

שמים תכולים לאין קץ, ציוץ ציפורים אקראי ועקבות זעירים של שפן סלע, כל אלה הרחיבו את הדעת ואת הריאות שחגגו על אוויר צלול ונקי מהרגיל. הם סופגים את האווירה, הולכים, מפטפטים, שרים, קצת שותקים ובעיקר נהנים.

מול צומת דרכים הם נעצרו לרגע, ארבעה ראשים, מצטופפים, מעל מפה גדולה.

”קח שמוליק, תשתה משהו. כולך אדום”. יהודה מבחין ומגיש לו את אחת המימיות.

שמוליק מרוקן חצי ממנה בלגימה אחת, וחיוך מודה נפרש על פניו הסמוקות.

”תודה צדיק. טוב שהבאת כל כך הרבה שתייה.”

”זה לא אני, זאת אימא שלי הדאגנית”, יהודה צוחק. ”את כל הבית

שמה לי בתיק, חושבת שאני עדיין בן עשר. אמרתי לה שאנחנו מספיק גדולים כדי לדאוג לעצמנו, לא עזר". נאנח בהבעת ייאוש קומית.

שמוליק מחייך וחוזר למפה לרגע.

"תגיד, שלום, פס תכלת זה אומר מים, לא?" הפנה שאלה אל המבין ממנו במפות, מביט בשקיקה בפס התמים שעל המפה. חם לו כל כך, אנרגיות שחיפשו פורקן במשך 'זמן' שלם, פורצות עכשיו בבת אחת. שלום עוקב באצבעו אחרי אחד הקווים המתפתלים. "תראה, הנחל הזה מנותק מכל השבילים, אין דרך נורמלית להגיע אליו", קולו מחושב.

"לא, שמוליק, עזוב" יהודה טופח על כתפו. חיימ'קה מהנהן בהסכמה. "אימא שלי הוציאה ממני הבטחה שאני לא אז מטר מהשביל המסומן."

שמוליק קם. הסימון הבא נמצא בדיוק לפניו, כתום- כחול- לבן. הוא צועד בדממה עוד דקה ורבע ואחר כך לוחש לשלום באוזן:

"תסתכל רגע לשם, שלום, לא, ימינה!"

"מה? אני לא רואה שם כלום" שמוליק במחשבה התזזיתית שלו רץ, כרגיל, עשרה צעדים קדימה.

"תסתכל על ההתפצלות הזאת מימין, זו דרך שמובילה כלפי מטה. המים תמיד יורדים לנקודה הכי נמוכה, נכון? אז אפשר לחתוך משם ישר לנחל."

"עדיין עם הנחל, שמוליק? די, סיכמנו שלא עוזבים את השביל המסומן". שלום מחייך בסלחנות, קשה להילחם באנרגיות של שמוליק.

"נו, אני אומר לך, חמש דקות הליכה ואנחנו שם! מה אכפת לך? הנה, גם קני סוף, תראה את הקצוות הירוקים הגבוהים. בדוק שיש

שם מים". שמוליק מתעקש ואוחז בידו של שלום, כמעט גורר אותו להתפצלות.

"טוב, אבל רק לחמש דקות!" שלום מתריע. "אם לא מוצאים את המים - חוזרים מיד". הוא מציב כלל להשתיק את המצפון ואחרי תיאום קצר עם יהודה וחיימ'קה על נקודת מפגש בעוד שעתיים, הנה הם בדרך לנחל. ההרפתקה מסעירה את דמו של שמוליק, כל פרט בדרך עושה לו טוב.

הוא מראה לשלום פרחים לא מוכרים שמסתתרים בצל עצי החורש, מצביע על לטאה צבעונית שעוברת כהרף עין, מתצפת כלפי מטה בכל כמה דקות, מאושר.

"הנה, רואה?" שמוליק מריע בניצחון כשהמים נגלים לעיניהם. "אני אומר לך, מי שיצא לטיול בקיץ ולא טבל במים - לא יצא ידי חובתו!" שלום טובל את קצות אצבעותיו במים, מהורהר.

"מה אתה רציני? חושב על איזה ריטב"א מוקשה?", שמוליק סונט בו בעליזות.

"כלומר, לא אני זה שאפריע ל'מתמיד' להרהר בלימוד בבין הזמנים, אבל צריכים מדי פעם גם לאגור כוחות להמשך, לא?"

שלום מחייך, מציץ בשעון. "עשרים דקות במים וחזרנו, בסדר? אני רוצה להיות בטוח שנגיע בזמן לנקודת המפגש, שלא נבהיל את יהודה ואת חיימ'קה. אל תשכח שהשארנו אצלם את המפה, אז עדיף לקחת מרווח ביטחון."

שמוליק טופח על כתפו בעוצמה. "באמת אני לא יודע מה הייתי עושה בלעדיך, החבר ה'מתמיד' והאחראי שלי" הוא מפשיל את שפתו התחתונה ומהנהן בהערכה מוגזמת.

בעודו עטוף בהבעה מתחסדת הוא מתיז כמות נכבדה של מים קרירים על שלום שלא ציפה לזה, אך כמובן לא אחר להגיב, ותוך רגעים בודדים היו שניהם בקרקעית המעיין, צוחקים עד כאב בטן.

עשרים הדקות שהקציב שלום חולפות במהירות. השניים יוצאים מהמים ופונים אחורה, חוזרים בצעד זריז ורטוב בדרך המתפתלת. אחרי מספר דקות שלום מרים גבה: "תשמע, זה מוזר, אנחנו הולכים כבר כמה דקות והדרך הזאת לא מוכרת לי". שלום נעצר ובהבעה חוששת שואל: "בטוח שמכאן הגענו?"

"כן, אל תדאג, סמוך על חוש הכיוון שלי. תהנה מהדרך בינתיים". הטבע משכר את חושיו של שמוליק. כאן, בסביבה פראית זו, הוא מרגיש פתאום חופשי יותר, רגוע יותר.

אבל אצל שלום זה מרגיש אחרת. המעבר לסביבה לא מוכרת גורמת לו למתח, עצבנות קלה שמדגדגת בקצה התודעה. הוא רוצה כבר להרגיש מתחת לרגליו קרקע בטוחה, עירונית או לפחות מסומנת בצבעי שביל ישראל.

רבע שעה נוספת של צעידה משנה גם את דעתו של שמוליק. הוא מכווץ את מצחו: "אתה צודק, יש כאן משהו מוזר. עשיתי לי סימן דרך - הסלע הענק ומאחוריו כמה אורנים, היינו צריכים כבר לראות אותם. כנראה עשינו איפה שהוא פנייה לא נכונה". הוא ממחר לחזור ולחפש איפה הייתה הטעות.

"פה ימינה, לא, פה ממשיכים ישר, ומה עם המזלג הזה? אולי נחתוך לכיוון אחר ונתקדם שמאלה בין העצים, נראה לי שמשם נגיע ישר לשביל המסומן." "אני מתקשר ליהודה וחיימ'קה, שידעו שאנחנו מתעכבים". שלום מוציא את הפלאפון מכיסו אך הוא לא מגיב, שלום מנסה את הלחצנים, מנסה שוב, דופק, מנער. אין תגובה.

"אני לא מאמין. הוא התקלקל מהמים". הוא כבר מרגיש אצבעות קרות של פחד לופתות אותו, למרות החום הכבד.

שמוליק מתעקש לשמור על מצב הרוח, ומכריז בביטחון: "תקשיב, זה חייב להיות פה קרוב. בטוח נמצא את השביל תיכף. הם לא יספיקו אפילו לדאוג לנו." שמוליק לוגם מים מהמימייה שלו.

שלום לא שותה, למרות ששפתיו יבשות.

הוא מסתכל על שמוליק מקרוב, לתוך עיניו. "עצור רגע, שמוליק. עכשיו תורך להקשיב. אנחנו מסתובבים כאן הלוך וחזור כבר... לא יודע כמה זמן. באמת אני מאד מעריך את החושים שלך להתמצאות בטבע, יש לך חושים מעולים. בכל זאת, טעויות הן דבר אנושי. טעינו הפעם. נראה שאנחנו די רחוקים מהשביל." בקולו תמהיל של זהירות ולחץ.

שמוליק משתתק, משפיל מבט, הסומק מהשמש מסתיר אך מעט את החיורון שפושה בפניו. "בקיצור, הלכנו לאיבוד רשמית, באמצע שום מקום. זה מה שאתה אומר." "ככה זה נראה."

"אני לא מאמין. אוף. לא מאמין שעשיתי לך את הצרה הזאת." שמוליק מרגיש שחולשה פתאומית תוקפת אותו. הוא מתיישב-קורס על הסלע הקרוב ביותר. לא רוצה לחשוב, אבל מחשבות מהסוג הזה לא מחכות להזמנה, והן מזדחלות במוחו כמו תולעים ריריות: 'איזו שטות, שמוליק, למה? למה? מתי תפסיק להיות פזיז כל כך?'

שלום מתיישב על ידו, כתף נוגעת בכתף. שותק.

"מה נעשה?" שמוליק, לכוד בספירלת המחשבות הנשכניות האלה, מחפש מוצא לכיוון מחשבות מועילות יותר, ונתקע, שוב ושוב.

"קודם כל בוא נשמור את המים, בסדר? אנחנו לא יודעים לכמה שעות הם יספיקו לנו. אני מתאר לעצמי שתוך שעה - שעתיים יתחילו לחפש אותנו, אבל זה יכול לקחת זמן." שלום מהרהר בקול שתקווה וחשש נמזגו בו בשווה.

שמוליק מליט פניו בידיו. אלף תסריטי אימה כבר רצים לו בראש,

מהירים וכואבים, צוותי חיפוש סורקים את האזור, יום ועוד יום. עוד פעם כתבה בעיתון על בחורי ישיבה שהלכו לאיבוד בטיול. חוסר אחריות, אסון. יזכירו אותם בכל שנה, לפני החופש הגדול. אבא ואימא יושבים שבעה, אבא, אפור פנים עם שיבה בזקנו מגיע לדבר לפני בחורים בישיבות לפני בין הזמנים.

זה כואב למות בצמא?

'לא לחשוב, שמוליק, לא לדמיין. די. זה רק עושה לך רע' שמץ של היגיון מנסה לחדור לסחרחרת האימה, ונמוג, מיואש מול קולות קולניים ממנו.

חברים טובים, חברים שקשורים באמת, שביניהם מאות רגעים של הבנה ואינסוף מבטים של ניצוץ משותף, חברים כאלו מבינים אותך גם ללא מילים. הם מבינים גם את המחשבות שמכווצות את הלב ומאפירות את הפנים, אבל אין בך כוח ואומץ לומר אותן בקול. לפעמים גם את ההרהורים שאינך מעז לומר אף לעצמך.

שלום מסתכל על שמוליק, פניו אומרות הכול. "די, שמוליק, הכול יהיה בסדר, ה' יעזור לנו, בטוח. נחשוב טוב- ויהיה טוב! בוא נתפלל, נבקש שימצאו ויוציאו אותנו מהר מכאן. אנחנו עוד נצחק מהטיול הזה, אתה תראה!"

הם יושבים, לוחשים כל אחד פרק תהילים ואחר כך תפילה רותחת מעומק הלב.

הלוואי ויהיה בסדר, ישלחו לכאן איזה מסוק או צוות מתנדבים עם כלבי גישוש, ואיזה כיף יהיה כשימצאו אותנו, איך כולם ישמחו ויתרגשו, ואחר כך נבטיח לאבא ואימא שתמיד תמיד נהיה ילדים טובים ולא נטייל לשום מקום.

נבטיח מה שירצו. העיקר שימצאו אותנו כבר, העיקר לדעת כבר שהכול בסדר.

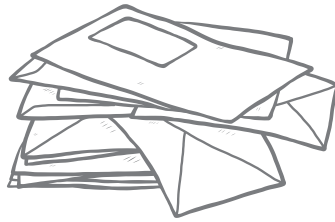

העיקר להשתחרר מהפחד הזה והבלתי נודע, שחונק את הגרון
ומרעיד אותך עד לשד עצמותיך .

שמש קופחת מלמעלה, שביל מסומן מתפתל אי שם, ושני בחורי
ישיבה, ילדים של אבא, מתפללים ומבקשים כמו שלא ביקשו
מעולם .

פרק 2

צ'אר

על הרצפה שעון פוסטר מגולגל שכבר יומיים דבי דוחה את מועד תלייתו על הקיר הלבן והריק מדי. המנורה הבהבה פתאום, מעירה את דבי מחלומות בהקיץ. היא ישבה על המיטה, מול התמונה השעונה על הקיר הלבן, החשוף, הפלאפון פועל לידה עם מוזיקה בפול ווליום, על ברכיה ערמת ניירות ומסמכים למיון. היא התנערה וחזרה לדפים. אך מהר מאוד הידיים עבדו, זזות, ממיינות, והראש, לעומת זאת, שוב ריחף למקומות אחרים לגמרי, מקומות רחוקים רחוקים מכאן.

תל אביב חמה וסואנת כרגיל. שמש צהריים מפזזת, הדירה ריקה. טל ושני יצאו לעוד סיבוב בקניון, לחפש כמה חולצות, איזה תיק חדש, אולי זוג סנדלים.

טל ושני תמיד מחפשות להתחדש, דבי מהרהרת. מאז שכרו ביחד

את הדירה ראתה אותן יוצאות לקניון הקרוב פעם ביומיים, לפחות. לא שבאמת הן צריכות לקנות כל כך הרבה, אבל הפריטים החדשים מדליקים להן אור חדש בעיניים. האור הזה מחזיק שעתים, שלוש, לפעמים אפילו יום שלם. אחר כך הוא כבה ומגלה מאחוריו חור שחור ענק וריק שלעולם לא יתמלא. זה השלב שבו טל ושני רצות לעוד סיבוב קניות, לאיזה טיול, לחפש עוד דרך לבלות, לשרוף את הזמן. להסתיר את החור השחור, לא להראות אותו לאף אחד, אפילו לא לעצמן. כיוון שכשהוא גלוי - הוא פגיע, עדין ושברירי כל כך. ובכן, לפחות ככה הן חושבות במקום כל שהוא בתת המודע שלהן, לא שהן לגמרי מודעות לקיומו, או לעובדה שהן תעשנה כל דבר כדי להשאיר אותו עמוק בתת המודע. דבי רואה אותו, רואה היטב מאחורי כל הכיסויים וכל המסכות המזויפות שבעולם. הוא השתקפות של החור שלה עצמה, מפלצת קטנה שיושבת עמוק בפנים וטווה מסביבה חוטים דקיקים וצפופים של עצב.

דבי כבר לא מנסה להשתיק את המפלצת בפלסטר זמני של בילוי או קניות, ראתה יותר מדי פעמים שזה לא עוזר באמת.

לעיתים היא חושבת לעצמה, הלוואי והייתי יותר פשוטה, פחות חושבת או מתפלספת, כמו שטל כל הזמן מגדירה אותה, ונהנית גם מסבב קניות בקניון וחוזרת עם עיניים נוצצות. חבל שאי אפשר לקבוע מראש, עם איזה תכונות ניתן להיוולד או למה להימשך, מה באמת ישמח אותך ומה יגרום לך לעצב.

כל פעם שדבי מרגישה עד כמה המחשבות המציפות הללו הולכות להשתלט עליה, במיוחד המחשבה: 'שחבל שאי אפשר'. היא נזכרת בסיפור שאביה קבוע היה מספר לה:

בעיירה רחוקה רחוקה שוחחו ביניהם כמה מתלמידי המגיד ממזריץ'. אמר הראשון "אילו היה הבורא מוסר בידיי את ניהול העולם, הייתי אוסף את כל הכסף והזהב שיש, ומעניק ליהודים שלא יידעו עוד עוני ומחסור".

אמר השני: "ואני הייתי מרפא את כל החולים ומסלק את הסבל והכאב מהעולם".

השלישי הוסיף: "הייתי מכחיד את הרע, ומשאיר בעולם טוב בלבד".
ואילו בעל התניא אמר: "אילו אני הייתי במקומו של הבורא, הייתי מנהיג את העולם בדיוק כמוהו".

המעניין, שכמה שהוא סיפר לה את הסיפור, כל פעם מחדש בתור ילדה היא רצתה לשמוע שוב ממנו את אותן מילים, את אותו סיפור, את אותו מבט יציב, נהיר ומכיל שהיה לאביה בזמן שסיפר את הסיפור. ועכשיו שהוא כבר לא לידה, ואין מי שיזכיר לה את הסיפור, הוא עולה בתוכה מבלי לבקש רשות, ומזכיר לה שהכל מנוהל בצורה מופתית עד הפרט האחרון, כולל תכונות האופי שנקבעו לה מראש, ולמה היא תמשך ומה יעשה לה טוב.

ואז שוב, הקול השני גוער בה - מותק, זה תלוי רק בך! היא יודעת בתוך תוכה, שזה לא סותר, שיש מה שנקבע בשמיים, ויש את מה שהיא יכולה לעבוד עליו, וזה כן תלוי בה. היא זוכרת את השיחות עם אביה, הוא חי בה, והן חיות בה כמו בעבר, כאילו היא לא התנתקה מהבית, כאילו היא עדיין אותה ילדה שנשענת על אביה, במבט שואל והוא עונה כהרגלו, בקול הרגוע שלו, הבוטח, המאמין: "שכל הסיפור פה בעולם, זה לחיות בפשטות ולעבוד את ה', זה הרוגע, הבטחון, האושר האמיתי של יהודי". והיא כל כך מתגעגעת, לשיחות, למבטים, לאמירה הנחרצת שלו. כמה שקשה לה ומוציא אותה מדעתה לשמוע אמירות נחרצות, כשהיא שומעת זאת מאביה, זה משהו אחר, האמירה מתיישבת על ליבה והיא מתחננת שהיא תמשיך להתיישב שם, ולא להתעופף כל כך מהר. ולא מבינה למה אצל אביה מה שכל כך פשוט, אצלה כל כך מסובך?!

היום, לשמחתה או לאכזבתה, היא טרם החליטה איזה רגש ממלא את ליבה, היא צופה מהצד, מקשיבה, לומדת וחושבת הרבה. בעיקר

חושבת. מנסה להבין מה נכון לה, מי היא בכלל, מה קורה ומה אמור לקרות.

הרהורים נוגים מציפים אותה. הנה היא פה, כבר שנה שלמה שהיא שוכרת דירה עם חברותיה, היא זוכרת את הרגע הראשון בגיל 19 כשהיא הכירה את טל ושני. בהתחלה היא ממש העריצה אותן, את דעותיהן, העזות שבהן, בעיקר שהן עושות מה שהן רוצות מבלי לחשוב "מה העולם יגיד". היא מגיעה ממקום שדבר ראשון, זה "מה העולם יאמר" אחר כך כל השאר. אבל מהר מאד היא הבחינה, שברוב הפעמים כשהולכים אחרי הרצונות שלנו מבלי להתיעץ, אנחנו לא תמיד מגיעים למקומות שהם טובים ונכונים לנו בנפש.

דבי מסתכלת מעבר לחלון ומתבוננת על חייה, כיצד הם נעים באותו מעגל - קמה, רצה למסעדה, ממלצרת, מחייכת, מנקה, חוזרת לדירה, מבלה וחוזר חלילה, יום רודף יום, אין הבדל בין הימים, חגים, שבתות, הכל אותו דבר.

רגיל, יומיומי. הזוי. שגוי.

לאן כל זה מוביל?

למה התחושה הזו מציפה כל כך? אי אפשר לחיות חיים שלווים בלי שאלות מהותיות? בלי רצונות אמורפיים שקשה לנו להשיג? למה אי אפשר להשתיק את המצפון הזה שמתעורר כמו חפרפרת שיוצאת מהמחילה? במחילה, אבל למה?

תוך כדי השאלות הרבות המציפות אותה, שכמעט בולעות אותה, היא מנסה לסדר את המגירה שלה, בתקווה שסדר חיצוני ישפיע על הסדר הפנימי בנפשה.

אולי כך מחשבותיה ורגשותיה יסתדרו במקומם, יכנסו למדפים מאובקים בליבה ולא יתרוצצו במוחה ויאפילו על הסדר הטוב שהיא כל כך מתחננת, מבקשת ומשוועת לבואו. אולי כך נפשה המשתוקקת לקבל תשובות קצת תשקוט ותנוח.

ערמת המסמכים כבר איבדה חצי מגובהה. רוב הניירות פינו את מקומם ועברו לסל האשפה, מיעוטם עברו למשכן של קבע בקלסר המסמכים החשובים. פתאום מתגלה לה, במעמקי הערמה, מעטפה שונה מכולן. קרם עם עיטורי זהב.

כנראה נזרקה לשם מהדואר בהיסח הדעת. היא פותחת, נסחפת לתוך גל של רגשות ונוסטלגיה.

בעזרה"ת

אנו מודים לך על כל הטוב אשר גמלנו ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן התמים מ' שלום בער שיחי' עם ב"ג הכלה המהוללה מ' מרים תחי'.

החופה תחי' בעזרה"ת למזל טוב ביום המישי, כ"א לחדש מנחם אב, הבא עלינו ועל כל ישראל יחיו, לטובה ולברכה, באולמי גוטניק, גבעת שאול ירושלים, בשעה החמישית*, בשעה טובה ומוצלחת.

בשמחה וטוב לבב נקרא לידידינו ומכירינו אשר יואילו נא לשמוח אתנו יחדיו, ביום שמחת לבבנו, ולברך את הזוג יחיו, ואותנו כולנו, בברכת מז"ט, וחיים מאושרים בגשמיות ורוחניות.

הא-ל הטוב הוא יתברך, יברך את כבודו ואנשי ביתו יחיו, בתוך כלל אחבי' יחיו, בברכות מאליפות מנפש ועד בשר.

מוקיריהם ומכבדיהם

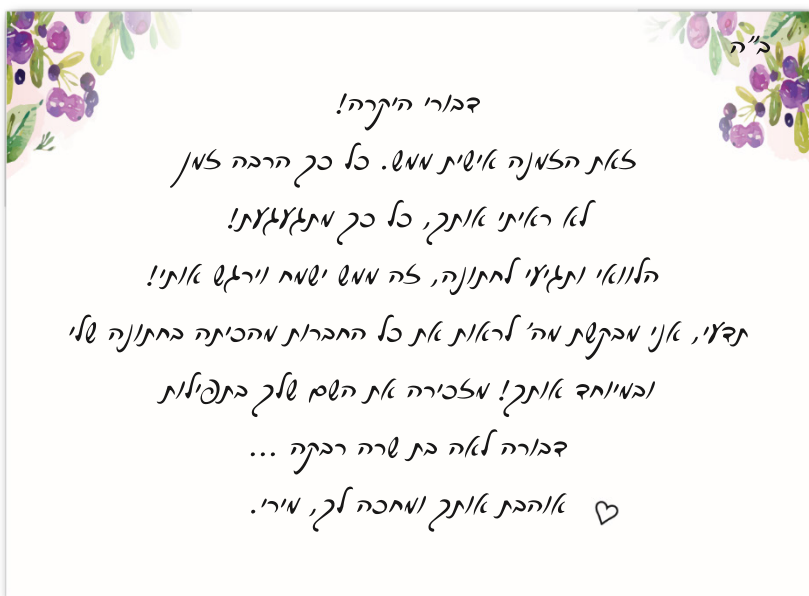
זאב וחיה כהן שלמה ומלכה ששונקין

*לבוש צנוע יהלום את האירוע

פתאום דבי מבחינה בפתק סגלגל הכתוב בכתב יד שנפל מהמעטפה,
כנראה בזמן שהוציאה את ההזמנה הוא נשמט.

דבי מתכופפת להרימו ובחיוך קל קוראת מתוכו:

מירי. החברה הראשונה שמתחנת בשכבה. דבי עוצמת עיניים לרגע,
בלי להרגיש בכלל שהיא עושה את זה. היא יכולה ממש להריח את
האוויר בכיתה, בשולחן שלה ושל מירי. פטפוטים מהוסים ופתקים
משורבטים, ארוחות עשר מלוות בהחלפת חוויות ובדיחות שעפות
בחלל האוויר, התוועדויות כיתתיות וניגונים שמחים, לימוד משותף
למבחנים ולמבצעי לימוד בתאריכים מיוחדים.

יש זיכרונות שמלווים אותך לתמיד .

מי היה מאמין שמירי מתחתנת... היא רוצה להיות שם, כן. לשמוח עם מירי.

ההזמנה הזאת היא אמתית, מכל הלב, היא יודעת.

היא הרגישה משהו, לא ידעה להניח את האצבע ולתת להרגשה הזו שם, אבל זו הייתה הרגשה טובה, ללא ספק. עטופה ברגש העז הזה היא הסתכלה שוב בהזמנה, מהרהרת פתאום 'רגע, מתי זה יוצא בעצם, מתי זה כ"א באב'? היא פותחת לוח שנה, משווה תאריך עברי - לועזי. אהה, זה מחר בערב! מזל שסידרה היום את המסמכים.

כן, היא תהיה שם, זה ברור .

מעיפה שוב מבט בהזמנה, האותיות בתחתית דוקרות את עיניה. "לבוש צנוע יהלום את האירוע". הרגש ההוא, הנעים, מתחיל להתמוסס לפתע, 'אה דבי? את באמת רוצה לחזור לשם? הזיכרונות, העולם הישן, האנשים שינעצו מבטים, בשביל מה את צריכה את זה?' כשמחשבותיה מסתכסכות בה היא פותחת את הארון, מחפשת.

איזה בלגן פה, מדף שלם התמוטט והבגדים מגובבים בערמות מקומטות. היא כבר שכחה איך זה ללבוש שמלה כזאת, עם שרוולים ארוכים, פתח סגור וכל השאר, מרגיש כל כך מוזר.

כמו תחפוש.

לרגע רוצה לצעוק להם, לכולם. אתם כל כך אוהבים אותי? מתגעגעים אלי ?

אז בבקשה, קבלו אותי כמו שאני. בלי עטיפות.

רגע אחר כך היא כולאת את הצעקה הזו בפנים.

לא, היא לא תעז.

היא לא תעשה את זה לאבא ולאימא. זה לא מגיע להם.

אם כבר להגיע - אז באמת בצורה שתהלוך את האירוע.

אז מה, דבי, לנסוע? לא לנסוע?

הקולות גועשים ורועשים בתוכה. ההתלבטות הבלתי נגמרת הזו, הדבר הנכון לעשות, עם הרצון להרגיש אמתית ולא נכנעת לתבניות התנהגות מצופות.

מחליטה שלא להחליט, דוחה את ההתלבטות ואת ההחלטה למחר, מחר היא תהיה צלולה יותר, עכשיו היא סתם עייפה מדי ונסחפת לרגשות מוגזמים.

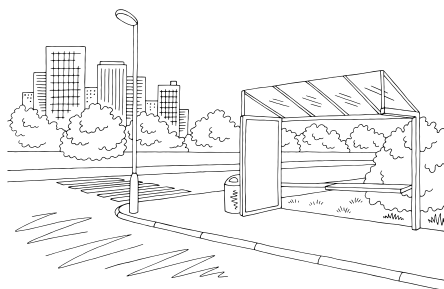
היא מזיזה הצידה את המסמכים שנשארו, הריכוז שלה להיום כבר גמור, הניירות האלו יחכו להזדמנות אחרת.

בעצלתיים היא מתארגנת לשינה, תוך מאמץ מודע לא לחשוב על מחר, מחר יהיה מחר. היום הזה נסגר לתנועה, מחר ייפתח כביש המחשבות מחדש.

מחר.

מחר היא תחליט.

פרק ז'

לסמוך בצומת

הנה היא עומדת בצומת הראל, עולה לירושלים. צנועה וחסודה בשמלה כחולה שמצאה בתחתית הארון. דחתה את ההחלטה משעה לשעה, מרגע לרגע, אבל עמוק בלבה ידעה שהיא רוצה, כל כך רוצה לנסוע. שני הציעה לה טרמפ בדרך לאיזה סידור והיא יצאה מהר, לפני שתספיק לחשוב. עכשיו היא עומדת בצומת, מביטה ברכבים שועטים לשני הכיוונים, באוטובוסים מעלי עשן עם ספרות מאירות, מרצדות, וליבה חצוי.

אולי לעזוב הכול ולחזור לדירה? עוד אפשר. לכי לעולם שהתרגלת אליו, תעבירי את הערב בשיחה עם טל, אולי קצת מוסיקה באוזניות או כמה סידורים שדחית, זה לא שאין לי מה לעשות ואני מחפשת בנרות תעסוקה... 'למה את צריכה בכלל את כל חיבוטי הנפש האלו, בשביל מה זה טוב? סתם לחפור בפצעים ישנים', הרהרה.

אבל דבי לא יודעת להסביר, היא יודעת שיש כאן משהו גדול ממנה.
היא מוכרחה, פשוט מוכרחה ללכת.

כבר שנה לא דרכה בצומת הזו, בכבישים, בנופים של ילדותה.
כשהגיעה הביתה תמיד הרגישה מן חיבוק, תחושת ביטחון שמתחילה
בעליות לעיר והולכת ומתגברת, הולכת ומתחזקת ככל שמתקרבים
לשכונה, לשלטי הרחוב, לכיכרות, לגינות המוכרות, עד הרגע הזה
שנוחתים בבית אחרי נסיעה ארוכה, חולצים נעליים ופולטים אנחת
רווחה.

עכשיו התחלפה תחושת הביטחון בניכור שעולה בה וחוסם את
אוויר ההרים הצלול שמסביב. הכול נראה פתאום לא מזמין ואדרבה
קצת דוחף אותה החוצה, כאילו הנוף המוכר מפעם אומר לה: את לא
שייכת לפה יותר, מה יש לך לחפש כאן? למה זה טוב?

היא לא מצאה מה לענות לקול הזה, אבל המשיכה ולא חזרה אחורה,
למה?

גם לזה לא הייתה לה תשובה.

דבי פותחת וסוגרת את הארנק שוב ושוב, קצרת רוח. מה עם
האוטובוס? מתי יגיע כבר? בפעם המי יודע כמה מוציאה מהארנק
פתק, מרופט מרוב קריאה וקיפולים. ככה זה כשאת שומרת חודשים
ארוכים על פתק אחד קטן. אלף פעמים רצתה להשליך אותו לפח,
ואלף ואחת פעמים החליטה שבעצם לא, היא תשמור אותו, לזרוק
תמיד אפשר.

ב"ה

דבורי, ילדה אהובה שלנו,

כואב לי לכתוב לך כשאת רחוקה כל כך מאתנו, מהבית, מהמשפחה ומאורח החיים אליו חונכנו אותך. קשה, אבל אני לא מוותרת על המכתב הזה כמו שאצוואם לא אדוותר עלייך, דבורי שלי.

מאמינה שאת מרגישה את האהבה והתגאגוע שלנו אליך, כבר חודשיים שלא התראינו והלב שלי נשרף. לא מצלחת את זה שהבית היקר שלי לא רוצה להגיד הביתה.

לא אאריך בדברים, רק חשוב לי שתדעי דבורי, אנחנו מתגאגעים אלייך ומחכים לך פה, כמעט כמו שמחכים למשיח. נכון, צעית דברים שלא מתקבלים עלינו בבית, אמרנו מילים קשות, גם אנחנו גם את. וצדיין חשוב לי שתדעי, דבורי, אני לא מצדיקה ולא מקבלת בשום אופן את המצעים שלך. הם חמורים בעיני אבא ובעיני. דרשנו ממך (וצדיין דורשים) להתלבש ולהתנהג פה בבית בצורה הולמת, כדי לא להשפיע לרעה על האחים הקטנים שלך, הם לא צריכים להינצק מהבחירות שלך. אבל כל זה לא משנה את התקווה העיקרית - אנחנו אוהבים אותך, באמת, בכל לבנו. בבקשה, תחזרי הביתה. מחכים לך בכליזון ציניים.

אבא ואימא

בכל פעם שדבורי קוראת את המכתב הזה צף בה געגוע מתרפק שמבקש לפרוץ, אבל מיד אחר כך מכבה אותו כעס מבעבע.

זה מה שיש לה לכתוב לי, שהמעשים שלי לא מקובלים עליה? איך זה שאמא לא מצליחה לראות אותי כפי שאני? למה אבא לא יכול לקבל את ההחלטות של הבת הבוגרת שלו שבחרת את דרכה בעולם? במקום זה הוא נבוך מהשכנים, בגלל שבתו לא תואמת לתדמית המשפחה המושלמת ומעכירה את האווירה הפסטורלית... תמיד התוויות האלה. עשית טוב - את מצויינת ונפלאה. לא עמדת בסטנדרטים - איזו בושה. תקני את דרכיך, שתוכלי להיות שייכת שוב לחבורה. ואני רצייתי... חשבתי... שמשפחה זו שייכות בלי תנאים.

אז חשבת. כנראה שלא בכל משפחה.

שוב נזכרת ביום בו קיבלה את המכתב. זה היה מזמן, רק חודשיים מאז שעזבה את הבית. אבל מאז המכתב עברו כבר עשרה חודשים, לא ייאמן. היא הייתה מבולבלת כל כך לראות את הכתב של אימא, המילים של אבא, לא ידעה מה לחשוב.

לאחר קבלת המכתב, חייגה את המספר הראשון שעלה בדעתה, אחד המספרים הבודדים שהיא זוכרת בעל פה. בת שבע ענתה תוך צלצול וחצי בקול המתנגן, החמים שלה.

”דבורי! כמה מרגש לראות את המספר שלך על הצג!”

כמה זמן לא קראו לה דבורי. בתל אביב היא דבי, שם קליל, קליט, עדכני. אבל בת שבע, כמו שרק בת שבע יודעת, מעמידה לה שוב מראה מול הפנים. כן, היא תקרא לה דבורי דווקא ולא משנה כמה היא תספר לה על הכינוי החדש שלה. כן, היא תעמת אותה מול עצמה בלי להסס ובלי לעשות הנחות. ככה, באומץ, בלי עטיפות צבעוניות.

כן, כי היא פשוט בת שבע.

